

ת"פ 60684/11/15 - תביעות צפת נגד מ ו

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 60684-11-15 תביעות צפת נ' ו(עציר)
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

מ ו

הנאשם

הכרעת דין

כתב אישום ורקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אלימות שובצו במספר מקרים נגד גב' א א (להלן: "**המתלוננת**"), שהייתה בת זוגו במשך תקופה מסוף שנת 2014 ומהלך שנת 2015, ואף התגוררה יחד עמו בקריית שמונה.

הנאשם הואשם בכתב האישום בעבירת **פציעה**, מספר עבירות **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, מספר מקרי **תקיפה סתם**, מספר עבירות **איומים**, ועבירת **היזק בזדון**, הכל בנסיבות המתאימות לעבירות כלפי בת זוג.

כתב האישום תיאר מספר מקרים בהם בוצעו העבירות, וזאת כפי שיתואר בתמצית להלן:

האירוע האחרון כרונולוגית התרחש, על פי כתב האישום, בעיר נהריה ביום 15/11/15 (להלן: "**האירוע בנהריה**"), על פי כתב האישום, הגיע הנאשם לנהריה יחד עם חברו גיא פנחס, ופגש שם במתלוננת, שבלתה בעיר יחד עם חברתה שרי בניסטי (להלן: "**גיא**" ו"**שרי**").

הארבעה - הנאשם, המתלוננת, גיא ושרי נסעו לחוף הים בנהריה ברכב הנהוג בידי גיא. במהלך הנסיעה, עקב ויכוח, ירק הנאשם, שישב מקדימה, על המתלוננת שישבה מאחור ואיים כי יחתוך את פניה. בהמשך, ביקש מגיא לעצור את הרכב, ולאחר שגיא עצר, יצא, משך את המתלוננת מהרכב תוך משיכה בחוזקה בשיער ראשה, הטיח את ראשה בכביש, ירק עליה וקילל אותה.

המתלוננת פנתה בהמשך להגיש תלונה במשטרה, ואז התקשר אליה הנאשם, ביקש לשוחח עמה, ולאחר עמוד 1

שסירבה, אמר לה: "יא בת זונה, יא שרמוטה, יא נערת ליווי של שני שקל".

אירועי כתב האישום האחרים התרחשו לפני האירוע בנהריה, שבסופו המתלוננת התלוננה נגד הנאשם במשטרה.

אחד האירועים, בו מיוחסת לנאשם עבירת פציעת המתלוננת, התרחש על פי כתב האישום ביום 7/1/15. על פי המיוחס לו בסעיף 6 לכתב האישום, ישבה המתלוננת ובכתה בסלון דירתם המשותפת שלה ושל הנאשם. הנאשם ניגש למתלוננת, **התיישב על רגליה כשפניו אליה, אחז בפניה, ואחז בסכין תער שהכין מבעוד מועד באומרו לה: "את רוצה שאחתוך אותך בפנים?"** המתלוננת נבהלה וניסתה להגן ולהסית את ידו של הנאשם, ובעשותה כן **נחתכה מהתער חתך עמוק באצבעה**, עד שנזקקה לתפרים ולטיפול רפואי (להלן: **אירוע פציעת האצבע**).

כתב האישום ייחס לנאשם מספר עבירות שביצע **בימים שלפני אירוע פציעת האצבע**. באחד הימים קילל הנאשם את המתלוננת, **וירק עליה** לאחר שראה התכתבויות שלה בפייסבוק.

באירוע נוסף, למחרת היום, **חנק הנאשם את המתלוננת אחז בצווארה הכה אותה בבטנה באגרוף ובפניה בידיו, וגרם לה לקשיי נשימה**.

באירוע נוסף, יום אחר כך, הגיעה לדירתם של השניים חברתה של המתלוננת בשם אלין אוחנה ("אלין" מכאן ואילך), והשניים בקשו לצאת מהבית. הנאשם הגיע, ואיים על אלין במילים: **"עופי מפה או שארביץ לך"** וקרא לעברה **"שרמוטה" ו"זונה"** בהמשך, לאחר שאלין עזבה את הדירה, קרא הנאשם למתלוננת, **כיבה על צווארה סיגריה והותיר בצווארה צלקת**.

בכתב האישום פורטו אירועים נוספים -

באחד מהם **שבר הנאשם את הטלפון הנייד של המתלוננת לאחר שהטיח אותו בחזקה על הקיר** בכעסו עליה על כך שלוותה כסף מידיד.

באירוע נוסף חנק הנאשם וקרע את בגדיה של המתלוננת, לאחר שגילה שקבלה כסף מאביה. הנאשם לקח מהמתלוננת את סכום הכסף, וגירש אותה מדירתם המשותפת, והיא אכן עזבה ונסעה לבית אביה שבעכו.

לאחר מספר ימים הגיע הנאשם ופגש את המתלוננת בעכו, וגם שם תקף אותה ואיים עליה, שאם תעזוב אותו או תפגע בו יחתוך אותה וירצח אותה. בהיותם בבית אביה בעכו, הביא הנאשם סכין מהמטבח, **תפס את המתלוננת בכוח בכך שהכניס ידו אל תוך פיה**, ואמר לה: **"את רוצה שאחתוך אותך, תחזרי איתי לקרית שמונה"**.

גרסת הנאשם ויריעת המחלוקת

2. בפתח ישיבת ההוכחות, ביום 18/5/16, פירט הנאשם את כפירתו בכתב האישום, וטען כי כל עבירות האלימות מוכחות. לאחר שסעיף 1, שייחס לנאשם עבירת אלימות שביצע במתלוננת לאחר שגילה התכתבות שלה ב"פייסבוק", הוקרא לנאשם, הוא הכחיש אותו, ובא כוחו הצהיר, שזו תהיה התגובה לכל אחד ואחד מהאירועים המתוארים.

נטען כי האישום מקורו בנקמה מצד המתלוננת על כך שהנאשם עזב אותה ואיננו מוכן להמשיך ולחיות איתה, וכי בנוסף מדובר בניסיונותיה של המתלוננת לגרום לנאשם לוותר על חלקו בדירתם המשותפת בקריית שמונה, אותה רכשו יחד, וכי התלונה הנה תגובה לסירובו לוותר על חלקו.

לשאלת בית המשפט לגבי המיוחס **באירוע בנהריה** - ענה הנאשם כי איננו זוכר אירוע כזה.

נפרשה איפוא יריעת מחלוקת רחבה ביותר, במסגרתה כל המיוחס מוכחש, ונטען כי הנאשם לא תקף את המתלוננת מעולם.

פירוט הראיות

3. מטעם המאשימה העידה בראש וראשונה המתלוננת. בנוסף העיד אף אביה, ועדי תביעה נוספים, בהם שרי וגיא, שנכחו על פי כתב האישום באירוע בנהריה, שבסופו התלוננה המתלוננת למשטרה. כן העידה חברתה של המתלוננת אלון, אשר הנאשם הואשם בין היתר באיומים כלפיה, באותו יום שכיבה סיגריה על צווארה של המתלוננת (על פי המיוחס). וכן העיד שלמה קפלן, אשר הלווה למתלוננת כסף, מה שהביא את הנאשם, על פי כתב האישום, לתקוף את המתלוננת באחד המקרים.

עד נוסף שהעיד היה הרופא דר גדבאן, בנוגע לתיעוד הרפואי באירוע פציעת האצבע.

העדים האחרים היו חוקרי משטרת קריית שמונה, ובלשי התחנה שבצעו פעולות שונות שלחלקן אתייחס בהמשך. הוגשו, חקירות הנאשם, דו"ח עימות בין הנאשם והמתלוננת ודיסק הקלטת העימות, פלטי תקשורת, צילום אצבע פצועה ותפורה, תעודה רפואית לגבי המתלוננת ומזכרים משטריים שונים.

מטעם הנאשם העיד רק הוא עצמו להגנתו, והוגשו הודעותיה של המתלוננת במשטרה, וכן שני מסמכים נוספים.

4. לאחר שמיעת ראיות התיק, עיון במוצגים והתייחסות לדברי באי הכוח בסיכומיהם, באתי לכלל מסקנה כי אשמתו של הנאשם במיוחס לו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. שוכנעתי ללא ספק כי הנאשם הכה את המתלוננת, תקף אותה, איים עליה והשפיל אותה באופן שגרתי, במקרים שתוארו בכתב האישום, כמו גם במקרים אחרים. שוכנעתי כי הנאשם פצע את המתלוננת באצבעה כמיוחס לו באירוע הפציעה, גרם לה לחבלה ממשית בכך שכיבה סיגריה על צווארה, והכה אותה כמתואר בכתב האישום באותו האירוע בנהריה. כפי שיפורט בהרחבה בהמשך, נתתי אמון מלא בגרסת המתלוננת, ולא ראיתי חולשה בעדותה, למרות הטענות שהשמיע לגביה בא כוחו של הנאשם, אליהן אתייחס. מצאתי כי עדויות ארבעת הצעירים

שהעידו, גיא, שרי, אלן ושלמה קפלן, תמכו משמעותית בגרסתה של המתלוננת, אף על פי שאיש מהם לא שש לתמוך בה מול הנאשם, והכל כפי שיורחב. מצאתי חיזוק ראייתי משמעותי וניכר בגרסתו של הנאשם, אותה מצאתי בלתי אמינה בהכחשתו הגורפת, באופן עדותו וברושם שהותיר. אי ההתאמות בגרסתו, ושינוי חלק מגרסתו בבית המשפט, בהצגת גרסה כבושה חיזקו במידה ניכרת את הרשעתו. השתכנעתי כי המתלוננת נפלה קורבן לאלימות תכופה עד לגבול של התעללות נפשית מצד הנאשם במהלך תקופת יחסיהם.

אפרט להלן את עיקרי התרשמותי ואנמק את קביעותי.

עדות המתלוננת

5. המתלוננת, גב' א א, צעירה בת 24, הכירה את הנאשם בעזרת שירות "צ'אט" טלפוני, בזמן שהנאשם ריצה מאסר בבית הסוהר (עמ' 7 ש' 4, וגם עמ' 11 ש' 10, ובנוסף, עדות הנאשם עמ' 103 ש' 21). המתלוננת העידה כי למרות שלא פגשה את הנאשם מעולם טרם שחרורו מהמאסר, וניהלה עמו עד שחרורו קשר בטלפון בלבד, החליטה להתמקם בקריית שמונה, עיר מגוריו, מכרה דירה בקריות שהייתה בבעלותה, וקנתה דירה בקריית שמונה, וכך העידה באשר להחלטתה:

לשאלת בית המשפט, על סמך צ'ט עם בחור מקרית שמונה שידעת שהוא אסיר, החלטתי לעבור ולקנות דירה בקרית שמונה אני משיבה, שכן. חשבתי "משנה מקום משנה מזל". בסוף זה לא היה המזל שלי. (עמ' 11, ש' 20)

6. לאחר שהשתחרר ממאסרו, עבר הנאשם להתגורר עם המתלוננת בדירתה. למעט ארבעה חודשים ראשונים, שבהם היו יחסי בני הזוג תקינים, העידה המתלוננת כי הנאשם נהג בה באופן שגרתי באופן אלים, משפיל ומבזה.

לדבריה, לאחר מספר חודשים, דרש הנאשם מהמתלוננת שתעביר על שמו חצי מהדירה שהייתה בבעלותה.

המתלוננת, ואף אביה מר' א, העידו כי הדירה נרכשה מכספי פיצויים שקיבלה המתלוננת עקב פציעה חמורה בתאונת דרכים שעברה בגיל צעיר מאוד.

המתלוננת העידה שהנאשם הפעיל עליה לחץ, חנק אותה, והכה אותה והכל כדי שתעביר חצי מהדירה על שמו, ולבסוף היא אכן עשתה כרצונו, ומספר חודשים לאחר היכרותם, מכרה את הדירה הראשונה, שהייתה ממוקמת ברחוב הרצל בקריית שמונה, וקנתה בשותפות עם הנאשם דירה אחרת, ברחוב עולי הגרדום בעיר.

7. המתלוננת תיארה רצף של אירועי אלימות שהתרחשו בדירה הראשונה בה התגוררו בני הזוג, ובדירה השנייה, ומתוך דבריה עלתה התמונה הקשה של שגרת ביזוי, איומים ותקיפות, בין היתר כמפורט בדוגמא הבאה:

"זה התחיל ברגע שהוא שבר לי את השולחן, הרים עליי ידיים וחנק אותי, אחרי זה עבר לסיגריה שהוא כיבה עליי, ואחרי זה זה היה האצבע שהוא חתך אותי, ואחרי זה בגלל הקריזים שלו הוא היה מרביץ לי, והוא משאיר אותי לבד והולך עם החברים שלו. זה היה כמעט כל יום, הוא היה רב איתי, מקלל אותי, מרביץ לי, הרוב זה היה בשעות הערב." (עמ' 14 ש' 22)

8. מתוך עדותה של המתלוננת הצטייר הנאשם כמי שלא עבד לפרנסתו (עמ' 12 ש' 13), ניצל את המתלוננת כלכלית בכך שהשתלט על דירתה ועל כספה (עמ' 11 ש' 1) נהג כלפיה בהתקפי קנאה והשפלה אלימים ירק עליה כעניין שבשגרה (עמ' 21 ש' 28) קילל אותה קללות קשות גידופים, אימים (עמ' 10 ש' 27) וטכסי השפלה סדיסטיים ממש, בהם הנאשם היה מורה לה, בין היתר, לשכב ולנשק לו את רגליו (עמ' 27 ש' 21).

ההפניות לעדותה של המתלוננת הובאו כדוגמאות בלבד, שכן כלל עדותה רצופת תיאורים ודוגמאות לגבי יחסו של הנאשם כלפיה.

אירוע פציעת האצבע

9. בעדותה, שהתמשכה על פני מספר שעות, העידה המתלוננת לגבי אירועים ספציפיים, והתייחסה כמעט לכל אירועי כתב האישום. כך לדוגמא, תיארה את **אירוע פציעת האצבע** (עמ' 9 ש' 20), שהתרחש בדירתה הראשונה של המתלוננת אחרי ריב עם הנאשם. המתלוננת העידה כי הנאשם הפתיע אותה בכך שהתיישב עליה ושלף תער, ואמר לה: "**את רוצה שאני אחתוך לך את הפנים?**" לדבריה, הזיזה את ידה מרוב פחד ונחתכה באצבעה.

לדבריה, לקח אותה הנאשם למיון בקריית שמונה, שם נתפרה אצבעה בתפרים.

המאשימה הגישה דיסק ושני תצלומים של אצבע (אמה) פצועה ותפורה (מוצג ת/9 א), אשר הוצגו למתלוננת בעדותה (עמ' 10 ש' 6), ולגביהם העידה כי מדובר בתצלומים שהיא עצמה צלמה באמצעות מכשיר הטלפון שלה ביום האירוע.

המתלוננת העידה שהצילומים היו שמורים במכשיר שלה בתקופת החקירה בתיק וכי היא שלחה אותם לחוקר לבקשתו.

הדברים אושרו על ידי **העד רפ"ק אופיר מזרחי** ראש מחלקת החקירות במשטרת קריית שמונה, במזכר שלו שסומן ת/19, וכן בעדותו (עמ' 94 ש' 30).

בנוסף, הוגשה מטעם ההגנה תעודה רפואית מיום 7/1/15, עליה חתום דר' גדבאן, ובה נרשם כי המתלוננת הגיעה עם חתך עמוק מדמם לתפירה באצבע יד שמאל (סומנה נ/6).

המתלוננת העידה כי בעת שהגיעה עם הנאשם לקבל טיפול רפואי, דווחה כי נחתכה מחיתוך סלט, וכי גם למשפחתה לא גלתה באותו שלב שהנאשם היה מי שגרם לפציעתה (עמ' 10 ש' 2), וכל זאת כי פחדה מהנאשם.

אני מקבלת את טענת המתלוננת, ונותנת אמון בדבריה כי הנאשם היה זה שגרם לפציעתה בתער בו איים עליה.

רק חודשים רבים אחרי אירוע פציעת האצבע, ביום האירוע בנהריה, הרהיבה המתלוננת עוז לראשונה, והתלוננה נגד הנאשם במשטרה. עד אז, לא חשפה את ההתעללות בה ואת האלימות שסבלה.

הנאשם לא הכחיש שהמתלוננת נפצעה בסכין ואישר שהביאה ביום האירוע למיון בקריית שמונה לקבל טיפול, אלא שהוא טען שהמתלוננת נחתכה בעת שחתכה סלט.

איני מאמינה לדבריו אלה, ואני סבורה שבגרסתו זו הנאשם חזר על "סיפור הכיסוי" המוכר לו של המתלוננת, שגיבתה אותו וחילתה עליו, למרות שפגע בה, וסיפרה לאחרים שהפגיעה באצבעה נגרמה לה אגב חיתוך סלט.

יצוין כי ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי התיעוד הרפואי לגבי המתלוננת איננו קביל כי הושג ללא צו שיפוטי. איני מוצאת בדברים ממש, היות וממילא המתלוננת ויתרה מכללא, מתוקף מעמדה כמתלוננת בתיק זה, על זכותה לסודיות רפואית לגבי אירוע פציעת אצבעה.

בנוסף, אין משקל לטענה זו, שעה שהנאשם לא הכחיש את עצם פציעתה של המתלוננת, אלא התמקד בהכחשת אופן הפציעה בלבד.

אירועים נוספים

10. המתלוננת העידה לגבי אירועים נוספים המצוינים בכתב האישום -

סיפרה על המקרה בו **כיבה סיגריה על צווארה** (עמ' 9 ש' 15) ואף הצביעה על סימן קל שנותר במקום, ואשר אף צולם ותועד ע"י הקצין אופיר מזרחי בדיסק 9/ת.

11. המתלוננת העידה על האירוע בו הנאשם איים על חברתה אלן וקילל אותה (עמ' 9 ש' 9)

ועל אירוע נוסף, שבו הנאשם כעס עליה כשקבלה כסף מאחיה, לקח ממנה את כספה, אך לבסוף החזיר לה, וגירש אותה (עמ' 12 ש' 29), וכן העידה לגבי האירוע שהתרחש בעכו, לשם הגיעה הנאשם בעקבותיה, לאחר שרבו והיא נסעה לבית אביה.

לגבי המקרה בעכו, המתלוננת העידה כך (עמ' 13 ש' 20):

"וביקשתי מאחי, היה חסר לי 10 ₪ לקנות סיגריות, אחרי זה אחי הלך, ואחרי שאחי הלך הוא החל לקלל אותי "מה את מסכנה, מה את מבקשת 10 שקלים מאחיק". הגיע ערב, תפס אותי

בכוח, אמר לי "את רוצה להישאר בעכו?" אמרתי לו "כן" הוא אמר לי את לא נשארת בעכו, הוא תפס אותי בכוח, הכניס לי את היד לפה ולא יכולתי לאכול שבוע, אני לא יודעת, חתך לי את הבשר עם היד שלו."

אלין אוחנה - עדות תומכת

12. מצאתי תמיכה לעדות המתלוננת מתוך עדותה של העדה אלין אוחנה, שהנה, כזכור, אותה אחת אשר אוימה על ידי הנאשם, על פי כתב האישום, באותו אירוע בו הוא מנע מהמתלוננת לצאת מהדירה. אותה אלין עשתה רושם שלילי בעדותה, וניכר היה בה כי היא לא מעוניינת להעיד לרעת הנאשם. יתרה מכך, העדה מסרה כי בעת שהתייצבה להעיד נודע לה שקיימת קרבת משפחה בינה לבין הנאשם (עמ' 55 ש' 14). עדותה של העדה נמסרה בהדרגה, מתוך התנגדות ממשית לשתף פעולה, עד שהיא הוכרזה בהסכמת ב"כ הנאשם כעדה עויינת והודעתה במשטרה הוגשה (ת/4) לאחר עוד ועוד רענוני זיכרון.

אם מתוך פחד מהנאשם, ואם מתוך רצון להטיב עמו, התעקשה העדה אלין שלא למסור אמת על מה שידעה וחווה בקשר לנאשם.

כשנשאלה אם הנאשם איים עליה, והוקראו לה דבריה שמסרה במשטרה העידה כך:

"ש: אני מרעננת את זיכרוןך בשורה ...

ת: הוא קילל אותי וזהו וירק עליי, אבל זה לא קשור, לא אכפת לי שהוא ירק, אני לא רוצה להתלונן עליו, אנחנו מסתדרים.

ש: מה הוא עוד אמר לך ואמרת למשטרה ואת לא רוצה להגיד היום בפני בית המשפט?

ת: אני רוצה להגיד, מה עוד הוא אמר? זהו.

ש: אני מפנה אותך לש' 13 לעדותך. את אומרת: "וגם איים עליי במילים 'עופי מפה או שארביץ לך'. אמרת את המילים האלה במשטרה.

ת: כן, אבל זה לא קשור למשפט הזה, אני לא רוצה להתלונן עליו, גם לא אמרו לי שזה יהיה קשור למשפט הזה, הם קראו לי למשפט של א בלבד ואני לא רוצה להתלונן עליו.

ש: זה נכון שהוא אמר לך "עופי מפה או ארביץ לך"?

ת: כן, אבל אני לא רוצה להגיד את זה במשפט, זה לא קשור למשפט של א, אני באתי למשפט של א, זה לא קשור אליי.

כפי שניתן להבחין, למרות אי שיתוף הפעולה הבולט, אישרה העדה אלן בסופו של דבר את דבריה בחקירתה במשטרה, והעידה כי המתלוננת הראתה לה בזמן אמת חבלות, בין היתר את **הכוויה על הצוואר, את החתך באצבע ובנוסף גם "פנס בעין"** ומסרה לה בכל מקרה ומקרה, למעט לגבי הפגיעה בעין, כי הנאשם הוא שגרם לה לחבלות. מדובר באמרתו של קרבן אלימות בזמן הקרוב לאירוע האלים, המהווה חיזוק לגרסת המתלוננת.

לא נותר בי ספק כי אותה אלן מסרה אמת בהודעתה הקצרה במשטרה, וכי הנאשם איים עליה וירק עליה בדירה המשותפת לו ולמתלוננת, כפי שמיוחס לו בכתב האישום.

למותר לציין כי גם התנהגות זו המיוחסת לו, הוכחה על ידי הנאשם, שטען כי מעולם לא איים על אלן ולא קילל אותה.

13. המתלוננת העידה גם לגבי עבירת ההיזק בזדון המיוחסת לנאשם, בכך ששבר לה את מכשיר הטלפון שלה, ומסרה שלאחר שנודע לנאשם שלוותה כסף משלמה קפלן, הנאשם שבר את המכשיר שלה מסוג LG (עמ' 12 ש' 10) בנוסף העידה כי הנאשם שבר שולחן. בעניין זה, יצוין כי שלמה קפלן העיד כי אכן הלווה למתלוננת כסף. עד זה הותר רושם לפיו הוא מפחד מהנאשם, ומבקש שלא להעיד נגדו.

האירוע בנהריה

14. משקל מרכזי לעניין מהיימנותה הרבה של המתלוננת, יש במסכת הראיות לגבי האירוע בנהריה. ייחודו של אירוע זה הנו בכך, שזה היה האירוע שלאחריו התלוננה המתלוננת לראשונה במשטרה נגד הנאשם. ואולם יותר מכך, נבדל אירוע זה מאירועים אחרים בשתי נקודות נוספות - הראשונה הנה כי **היו לאירוע בנהריה עדי ראייה**, וכי בו הכה הנאשם את המתלוננת לא בהיותם ביחידות, כמו במקרים האחרים, אלא לעיניו של העד גיא פנחס שהיה במקום. הנקודה השנייה הנה **שינוי גרסתו של הנאשם לגבי האירוע בנהריה**, שלגביו טען הנאשם, בחקירתו ובמהלך רוב המשפט, טענת "במקום אחר הייתי", טענה שממנה חזר רק בגרסה כבושה ומפתיעה במהלך עדותו.

15. המתלוננת העידה כי האירוע בנהריה אירע בתקופה שבה התגוררה בבית אביה בעכו, לאחר שנפרדה מהנאשם בשל מריבות ואלימות תכופה. לדבריה, הגיעה לעיר נהריה כדי להיפגש עם חברתה שרי, ושם פגשו שתי הבחורות את בן זוגה של שרי גיא, ואת הנאשם שהגיעו יחד מקרית שמונה, ברכב שבו גיא נהג.

המתלוננת העידה שעלתה לרכב, וכי תוך נסיעה פרץ ויכוח בינה לבין הנאשם. הנאשם קילל את המתלוננת, במילים "**זונה של שני שקל**" "**שרמוטה**" ועוד (עמ' 8 ש' 14), ואז הוציאה מהרכב "**דפק לה את הראש בכביש**" ומשך לה בשיער (עמ' 7 ש' 18).

לאחר אירוע זה, תיארה המתלוננת את תחושותיה שהובילוה הפעם להתלונן נגד הנאשם:

"שאלה: מדוע התלוננת במשטרה

תשובה: כי כשחזרנו אז הוא הבטיח שלא ירים עליי ידיים ולא ייגע בי ואז קרה את המקרה האחרון בנהריה ואז כבר לא ידעתי מה לעשות, הייתי מתוסכלת, אפשר להגיד גם מסכנה והלכתי למשטרה. ולפני כן היה עוד מקרה שהגעתי לתחנת משטרה בקריית שמונה אבל אמרו שאין חוקר. (עמ' 7 ש' 9)

ואכן, הודעתה הראשונה של המתלוננת (סומנה נ/1) מיום האירוע נגבתה ממנה ביום האירוע בתחנת המשטרה של נהריה, ביום 15/11/15 שעה 03.56.

16. נתתי אמון מלא בעדותה של המתלוננת. עדותה הייתה נוגעת ללב ורצופת סימני אמת, קולחת ואסוציאטיבית. מצאתי כי המתלוננת מסרה פרטים על פי רצף הגיוני, שהונחה בתחושות כנות. בחרתי לתארר את עדותה של המתלוננת בשמות התואר "כנה" "אסוציאטיבית" ו"קולחת", ולא במושגים האחרים דוגמת "אינהרנטית" "מובנית" או "סדורה", וזאת לא במקרה. התרשמתי מהמתלוננת כצעירה בלתי מתוחכמת, לא משכילה ודלת הבעה במידה לא מבוטלת. אוצרה הלשוני לא הותיר רושם מיוחד, והיא התבטאה ביטויים פשוטים, ובשפה בסיסית.

כך לדוגמא, תיארה את הכלי שבו חתר הנאשם את אצבעה כ"תער של ה"פנסים" שעושים הגברים" (עמ' 9 ש' 25)

כשהעידה על כך שהנאשם בזבז כספים בהימורים, אמרה: "הוא בזבז את כל הכסף האחרון שהיה לי ל"זה שמגרדים"" (עמ' 13 ש' 17)

מדובר בצעירה יתומה מאם מילדות, שהסתבכה בפלילים בנערותה, ובחרה בבן זוג אסיר שאותו הכירה בשירות צ'אט, נתונים ייחודיים אשר רלוונטיים להבנת אישיותה. מצאתי במתלוננת מידה לא מבוטלת של קורבנות, שהתבטאה בנכונותה לשאת השפלה ואלימות במשך תקופה ממושכת ולשתוק.

התרשמתי מקושי שחוותה המתלוננת בעדות, לא רק בשל המעמד הנפיץ שהזדמן מתוך מפגש עם הנאשם באולם בית המשפט, כי אם גם בשל קושי להתרכז לאורך זמן, לשמוע שאלות ולהשיב עליהן, ולנהוג סובלנות.

בנקודות שונות בעדות, המתלוננת הביעה מצוקה ממשית מהמעמד, ואמרה בהקשר זה אמירות שונות כדוגמת אלה:

"מרוב שכל מה שעברתי איתו, כל התסכול, הבכי והקושי ועד שקמתי על הרגליים והשתקמתי, זה כבר יצא..הרבה דברים שכחתי לספר אותם"

(עמ' 17 ש' 4)

"הראש שלי כבר לא פה" (עמ' 28 ש' 11)

ולסנגור:

"אתה יותר מדי נכנס לי לדברים, פונה לבית המשפט: גברת אני לא יכולה יותר, הוא יותר מדי נכנס לי לדברים, אני לא יכולה". (עמ' 32 ש' 28).

17. ב"כ הנאשם הפנה לסתירות, אשר נפלו לדבריו בין גרסתה של המתלוננת על דוכן העדים, לבין המתואר בכתב האישום. הסנגור אף טען בתום פרשת התביעה טענת "אין להשיב לאשמה" לגבי חלק מהסעיפים המיוחסים לנאשם, ונימק את טענתו בכך שהמתלוננת לא העידה לגבי חלק מהמקרים שהתרחשו. טענת "אין להשיב לאשמה" נדחתה בהחלטה מפורטת, והנאשם חוייב להשיב על כל שיוחס לו.

18. בעדותה של המתלוננת בבית המשפט אכן נמצאו אי אלו סתירות מול המתואר בכתב האישום, המבוסס על דבריה במשטרה, כפי שתועדו בהודעות שנגבו ממנה בחקירה (מוציגים נ/1 - נ/4). ואולם אני סבורה שמדובר באי התאמות שוליות וזניחות, שמקורן באישיותה של המתלוננת ובקושי שלה להעיד עדות מפורטת, ויותר מכך בריבוי העבירות כלפיה, שעה שסבלה באופן שגרתי ותדיר מאלימות והשפלות מבן זוגה הנאשם.

נתתי דעתי לסתירות אליהן הפנה הסנגור, ולא מצאתי כי יש בסתירות אלה כדי לפגוע באמינותה הכללית של המתלוננת, שנמצאה על ידי מהיימנה מאוד.

אתייחס לדוגמא, לטענה שהעלה הסנגור בהקשר לאירוע בנהריה, שמתמקד בשאלה אם המתלוננת ידעה כי הנאשם עתיד להגיע לנהריה, או שמא הופתעה מהגעתו לשם (עמ' 20 ש' 1). למרות שנמצאה סתירה מסוימת בעניין זה, לא ראיתי שיש בכך רלוונטיות כלשהי, ואני קובעת שאין נפקות לכך כלל, לאור מכלול הראיות וריבוי הפרטים.

19. שוכנעתי כי עומס האירועים שעברה, שאותם חשפה בבת אחת לאחר האירוע בנהריה, הביא לכך שהמתלוננת מסרה רק חלק מהפרטים ודיווחה במשטרה רק על חלק מהמקרים.

בעדותה בבית המשפט הזכירה לראשונה אירועים עליהם לא דווחה במשטרה - לדוגמא אירוע שבו הלם בה הנאשם באגרוף בעין, עקב מריבה לגבי שמלה שלא מצאה חן בעיניו, ושאותה בקשה ללבוש בבת המצווה של אחותה. אירוע זה הוזכר על ידי המתלוננת רק בחקירתה הנגדית (עמ' 27 ש' 30), באופן קולח והגיוני, וכמענה לשאלתו של הסנגור.

20. אירוע נוסף שלא הוזכר עד למשפט, היה אירוע שבו הנאשם לקח את המתלוננת לחורשה בקריית שמונה, שם איים עליה בסכין (עמ' 16 ש' 25). לגבי אירוע זה, העביר התובע מידע טרם העדות, להגנה

(על פי הצהרתו).

21. אירוע נוסף, שלא הוזכר בכתב האישום, אם כי המתלוננת הזכירה אותו בעימות עם הנאשם (ת/10 ש' 82), היה מקרה בו הנאשם השפיל את המתלוננת, הכריח אותה לשבת על רצפת השירותים, והדיח באסלה צילומים של אמה המתה (עמ' 15 ש' 14) **כשנשאלה לגבי אירוע זה, ורק אז, התמוטטה המתלוננת, בכתה, וגילתה קושי, שאותו מצאתי כנה ונוגע ללב.**

שוכנעתי ללא ספק כי גם האירועים שלא מוזכרים בכתב האישום אכן התרחשו כפי שתיארה אותם המתלוננת.

22. נתתי בדבריה של המתלוננת אמון מלא, ולכן לא ראיתי משמעות, כשנמצאה השמטה חלקית של תיאורי כתב האישום בעדותה. עיינתי בהודעותיה במשטרה מול עדותה. פה ושם נמצא תיאור לגבי "חניקה" "יריקה" או קללה שספגה מהנאשם, אשר הוזכר במשטרה, והושמט בבית המשפט, או להיפך. אף על פי כן, התרשמתי כי עיקרי הדברים נמסרו באופן תואם.

יש לזכור שוב, כי לא בגין מחלוקת דקה על ניואנס עדין, או סביב נסיבה שולית מתנהל משפט זה, אם כי על יריעה רחבה של הכחשה, בה מתנער הנאשם מכל דבר ועניין המיוחס לו. על רקע זה מתחזקת מהימנותה של המתלוננת, ואני דוחה לחלוטין את הטענה של הנאשם לפיה כל דבריה הם עלילה נגדו.

23. בית המשפט העליון התייחס לא אחת להליך קביעת המהימנות, וקבע כי אין לדרוש דווקנות ודייקנות כתנאי למהימנות ואמינות של עד:

בע"פ 1258/03 קבעכב' השופט טירקל:

"מטיבו של המין האנושי, שאינן-תמותה מכשיר דיוק אוטומטי. לאיפלא, איפוא, שסתירות ואי-דיוק - לשון שכיחים הם לא רק בדבריעדים שונים, אלה בשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשובותיו ובחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח הצדה אחד אחר משתדלים לשים בפיו"

סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן - פקודת הראיות), קובע:

"ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של ביהמשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".

בע"פ 1258/03, פלוני נ' מ"י, נקבע כך:

"אחד הנתונים שבית-המשפט צריך להתחשב בהם הוא הפרופיל האישי של העד. למושג "אישיות" בהקשר זה משמעות רחבה, והוא כולל את אופיו של העד, מצב בריאותו, עברו וזיקתו לעניין נושא הדיון וכן גורמים נוספים המשפיעים על הערכת מהימנותו"

24. המתלוננת אהעידה באופן משכנע ורצוף סימני אמת. גם כשהיה המידע מסוג בלתי מחמיא לגביה, היא שיתפה בו בכנות. כך למשל, העידה שהיא בגדה בנאשם עם בן זוגה הקודם (עמ' 26 ש' 27), וכי לפחות חלק מהאלימות שספגה מהנאשם, היה תגובה שלו לבגידתה בו. בנוסף, אישרה שיש לה עבר פלילי ושריצתה מאסר למשך חמישה חודשים בגין אלימות (עמ' 29 ש' 5), כן אישרה את טענת הסנגור שהיא ביצעה ניסיון התאבדות, לאחר שנשאלה על כך בחקירה נגדית, אם כי הבהירה שבלעה כדורים לא מתוך תגובה על רצון הנאשם לעזוב אותה, כפי שהציע הסנגור, אלא בשל ייאושה ממה שהעביר אותה הנאשם (עמ' 35 ש' 8). לגבי הטענה שהיא מונעת משיקולים ממוניים, המתלוננת אישרה שהיא מבקשת לקבל את רכושה, שלו היא זכאית, אך הכחישה ששיקולים אלה מניעים אותה להעליל על הנאשם.

25. קווי אישיותה של המתלוננת, אליהם התייחסתי, נלקחו על ידי בחשבון, ומצאתיה אמינה ומוסרת אמת. התרשמתי עוד כי המתלוננת לא השחירה את פניו של הנאשם ללא הבחנה, שכן האירועים אופיינו בגבולות ברורים, ולא דווח על אלימות בלתי מרוסנת כללית, ללא גבולות או בדרגת חומרה מוגזמת. המתלוננת מסרה כי היו גם תקופות טובות בחיי הזוג, מה שלא היה נמסר אילו בעלילה דובר. ראיתי הגיון בכך שמתלוננת זו הגיעה בלילה למשטרת נהריה, עיר זרה שבה בקרה באקראי כמעט, ומסרה תלונה בסמוך לאחר אירוע אלים, ולא מתוך עלילה.

האמנתי לדבריה של המתלוננת, ומצאתיה מדווחת אמת גם בחלק בו ציינה כי מאז השתחררה מאחיזתו של הנאשם, היא חיה חיים טובים ושקטים, ומתפרנסת מעבודתה כקופאית בסופרמרקט.

26. **אביה של המתלוננת, מר י א,** העיד כי באחד המקרים הגיעה בתו אליו עם "פנס בעין", ודווחה שקיבלה מכה מארון, וכי במקרה אחר באה עם פצע ביד ודיווחה שנחתכה בהכנת סלט (עמ' 74 ש' 30). האב מסר ש"אירוע הפנס בעין" היה סביב אירוע משפחתי כלשהו (עמ' 77 ש' 22), ובכך התאימה גרסתו לגרסת המתלוננת כי הדבר קרה בסמוך לבת המצווה של אחותה ואולם האב לא זכר באיזה אירוע מדובר. מצאתי בדברים משום חיזוק לטענת המתלוננת, שהעידה כי היא הסתירה מאביה את היותה מוכה על ידי הנאשם, ולא גילתה לאב שהנאשם היה זה שפצע אותה וחבל בה.

האב גם שיתף בעדותו בכעסו על המתלוננת, בכך שבקלות יתרה ויתרה על מחציתה של הדירה, אותה רשמה על שמו של הנאשם לאחר חודשי זוגיות ספורים. האב העיד כי הדבר נודע לו באקראי מעורך דין שטיפל בעניין, והעיד כי בתו לא מעריכה את הכסף, שאותו קבלה כפיצויים בגין תאונת דרכים (עמ' 76 ש' 10).

מצאתי את עדותו של האב אמינה. ניכר היה שהוא נזהר מלהגזים נגד הנאשם ומקפיד שלא להעיד על דברים שלא היה עד להם, בהיותו מתגורר בעכו, הרחק מהמתלוננת.

גרסת הנאשם

27. לעומת האמון בגרסתה של המתלוננת, הרי שגרסתו של הנאשם נמצאה על ידי כבלתי אמינה, ואין לי אלא לדחות את רוב האמור בה, בנקודות המחלוקת העיקריות, כמו גם בעניינים שבשוליים.

אתחיל ואתייחס לגרסת הנאשם לגבי האירוע בנהריה, וזאת כי לגבי אירוע זה בולטת עד מאד אי ההתאמה.

פסיקת בית במשפט העליון קבעה כי שקריו של נאשם לא מהווים כשלעצמם ראייה עצמאית לאשמתו, ואולם במקרים קיצוניים, בהם הוכח שקר גס ממש, מהווה השקר תוספת ראייתית בדרגה גבוהה המגיעה לכדי "סיוע". לשקר של נאשם יינתן משקל ראייתי רב, כשמדובר בשקר מהותי ולא בעניין קל ערך, וכשיש רלוונטיות מובהקת בינו לבין הוכחת האשמה (ע"פ 7832/04 פלוני נ' מדינת ישראל).

הפרכה גסה של טענת אליבי, נכנסת לגדרי המקרים שבהם הפרכה בגרסת הנאשם מתגלמת לכדי ראייה ממשית לאשמה. בענייננו, מצאתי כי הנאשם לא מסר אמת בנקודה מרכזית, שכן הוא עצמו חזר מדבריו, עליהם עמד בעיקשות בכל מהלך חקירתו.

לאורך כל שלבי חקירתו במשטרה, הכחיש הנאשם כל שהיה בעיר נהריה ביום האירוע האמור 15/11/15.

בחקירתו הראשונה מיום 18/11/15, הנאשם טען שביום 15/11/15, רק שלושה ימים קודם, בילה בביתו (ת/13 ש' 28), כשנשאל מתי ראה את המתלוננת בפעם האחרונה ענה "לפני שבועיים" (ת/13 ש' 21).

גם בחקירתו מס' ימים אחר כך, ביום 22/11/15, המשיך הנאשם להכחיש כל מפגש עם המתלוננת בנהריה, וטען למעשה "טענת אליבי" לגבי זמן האירוע:

ש: היכן אתה היית בתאריך 15/11/15?

ת: בבית בקריית שמונה ברח' עולי הגרדום 33 על 11

ש: האם אתה היית בנהריה בחודש האחרון?

ת: ממש לא הייתי בנהריה, גם בחקירה הקודמת אמרתי לך שהייתי בבית רואה טלויזיה.

ובהמשך:

ש: מה יש לך לומר על כך שא מוסרת כי אתה היית בנהריה ונסעתם יחד לכיוון הים אתה גיא א ושרי, מה יש לך לומר על כך?

ת: שלא היה ולא נברא מעולם, אין לי מה לעשות בנהריה, אין לי שם כלום, לא הייתי שם וגם אי פעם בחיים שלי, לא הייתי שם ואין לי שם מכרים או משפחה. (ת/14 ש' 68 ואילך)

הנאשם המשיך והכחיש את "אירוע נהריה" מיסודו גם בעימות שנערך בינו לבין המתלוננת ביום 22/11/16 (ת/10 ש' 29).

בנוסף, כפי שצוין לעיל, הנאשם טען כי לא זכור לו כל אירוע בנהריה **גם בפתח משפטו**, כשהתבקש לפרט את כפירתו בכתב האישום.

28. רק בעדותו בבית המשפט, שינה הנאשם את טעמו, ומסר לראשונה כי אכן היה בנהריה, וכי נפגש עם המתלוננת שם, יחד עם שרי וגיא. הנאשם העיד כי מסר שלא היה בנהריה, כי החוקרים טענו בפניו שהיה עם גיא **ברכב**, שעה שהשניים הגיעו **במונית**, ולכן טען כי טעה בהבנת השאלה, והכחיש את ההגעה לנהריה (עמ' 109 ש' 29).

באותה גרסה מאוחרת וכבושה, הנאשם המשיך והכחיש כל מעשה אלימות כלפי המתלוננת, והעיד שבאותו מפגש המתלוננת התחננה בפניו שיחזור אליה, ואף בישרה לו כי היא הרה ממנו.

הנאשם טען שהוא סירב להצעת המתלוננת לחזור ולהיות עמה, ולכן היא הגיבה בצרחות, וזה היה הרקע להגשת התלונה הכוזבת, לדבריו, נגדו (עמ' 113 ש' 1).

מדובר בגרסה כבושה שנמסרה באיחור ניכר.

גרסה כבושה הנה גרסה הנמסרת שלא בהזדמנות הראשונה, לרוב בעדות בבית המשפט, ואשר מוסרה "כבש" אותה בליבו, ולא גילה אותה, אלא בשלב מאוחר, ואשר בנסיבות הרגילות, הדעת נותנת שהיה מגלה ומוסר אותה בהזדמנות הראשונה שניתנת.

"כבישת" הגרסה מעלה חששות בנוגע לאמיתותה, ומהימנותה ומשקלה מועט ביותר, אלא אם קיים הסבר סביר לכך שהגרסה לא נמסרה מיד כמצופה (כב' השופט קדמי בספרו " **על הראיות** ", חלק ראשון, עמ' 440, מהדורה תשס"ד 2003).

הסבריו של הנאשם, מדוע בחר להרחיק את עצמו מנהריה ומהאירוע אינם ראויים לכל אמן. איני מקבלת את הטענה שהנאשם הכחיש כי היה בנהריה מתוך אי הבנה, שכן ניכר מחקירותיו שהוא הבין היטב את מהות החשדות הבלתי מורכבים, ואת מהות השאלה, וביודעין טען שלא היה בנהריה כלל. הכחשה זו, שהתבררה מאוחר יותר ככוזבת, מעידה על אשמה ברורה.

אילו הייתה אמת בטענתו לפיה המתלוננת החליטה בנהריה להתלונן נגדו, לאחר שהתחננה לחדש עמו קשר, והודיעה על הריון - הדעת נותנת שהנאשם היה משמיע את גרסתו בהזדמנות הראשונה.

29. התנהגות נוספת אשר מוסיפה ראיות לאשמתו של הנאשם, מצאתי בנסיבות מעצרו, ביום 18/11/16, כשאותר מסתתר מהמשטרה מתחת למיטה בבית בקריית שמונה (ראה מוצג ת/6, מזכרו של השוטר בן שימול), וזאת כשהשוטרים הבחינו בו באקראי, לאחר שהודיע להם טלפונית שהוא מצוי בנתניה. מדובר בהתנהגות מתחמקת המעידה על אשמתו של הנאשם.

בנוסף ראיתי לחובת הנאשם את פנייתו למתלוננת לבטל את התלונה - כבר בליל האירוע, כשהתקשר אליה ואיים עליה שלא להתלון (ראה עדות המתלוננת ועדותו של גיא), ושוב ביום שבו התקיים העימות בין השניים, שבסופו פנה אליה ישירות וביקש שתבטל את תלונתה נגדו (מזכר ת/5 של השוטר סאלי פרץ).

עדותם של גיא פנחס ושרי בניסטי

30. בפועל, לגבי האירוע בנהריה, הופלל הנאשם לא רק בעדותה של המתלוננת, כי אם גם בעדותו של חברו גיא פנחס, ובמידת מה גם בעדותה של העדה שרי בניסטי. השניים, גיא ושרי, בני זוג, שנכחו בנהריה ביום האירוע שם, העידו בבית המשפט בעדויות שבלטו בהיעדר כל רצון להפליל את הנאשם. אף על פי כן, בניגוד לרצונם, שימשו דבריהם להפללתו. כבר כשמסרו את הודעותיהם במשטרה, אישרו השניים, גיא ושרי, כי הנאשם אכן נכח בנהריה, ונפגש שם עם המתלוננת. בדברים אלה, סתרו השניים את גרסתו המקורית של הנאשם, בה טען, כזכור, שכלל לא הגיע לנהריה באותו יום. אין זאת אלא כי שרי וגיא לא ידעו שהנאשם מרחיק עצמו עד כדי טענת אליבי לגבי האירוע בנהריה, ולכן סיבכו אותו בכך שסתרו את גרסת האליבי שלו.

31. בחקירתו במשטרה, שהוגשה וסומנה כמוצג ת/1, נרשמו דבריו של גיא על ידי החוקר מאיר חדד. גיא מסר בתחילת ההודעה, כי הגיע עם הנאשם לנהריה ופגש שם את שרי והמתלוננת, וכי הארבעה ישבו בחוף. כשנשאל מדוע התלוננה המתלוננת במשטרה באותו יום, ענה שאין לו מושג. בשלב זה, הוזהר גיא, אשר עד אז נחקר בעדות "רגילה", ולא כחשוד, בחשד לאי מניעת פשע וקשר לפשע, החקירה הופסקה למספר שעות, ונרשם כי הוא התייעץ עם עורך דין.

לאחר חידוש החקירה שינה גיא את גרסתו ומסר שבעת ויכוח, **משך הנאשם את המתלוננת מהרכב, ו"נתן לה כמה סתירות"**. עוד מסר, כי המתלוננת הלכה להתלון, וכי הוא עצמו התקשר אליה לבקשת הנאשם, וביקש ממנה שלא למסור תלונה במשטרה.

32. כשהובא לעדות בבית המשפט, לשם הגיע באמצעות שב"ס, שכן הוא מרצה מאסר בפועל בגין עבירות רכוש (לדבריו), העיד גיא באופן שונה, וטען כי בהיותם בנהריה, פרץ בין המתלוננת לנאשם ריב, במהלכו שמע את המתלוננת בוכה, לאחר שהודיעה לנאשם שהיא בהריון ממנו, והוא סירב לחזור אליה למרות הודעה זו. לטענתו של גיא, המתלוננת הבוכייה עזבה את המקום, וזאת לא לפני שהודיעה לנוכחים, שהיא הולכת להגיש תלונה נגד הנאשם במשטרה, עקב סירובו להכיר בהריון ולחזור אליה (עמ' 36 ש' 20).

33. לנוכח שוני מהותי זה, הוכרז גיא כעד עויין, הודעתו הוגשה בכפוף להוכחת נסיבות גבייתה, והוא נחקר בחקירה נגדית ע"י המאשימה. גיא טען שמסר דברים שאינם אמת בחקירה, כי **החוקרים הפעילו עליו לחץ**, רשמו מפיו דברים שלא אמר, והכריחוהו לחתום על הנוסח. לדבריו חתם, כי הוזהר בפלילים וחשש מכך, כי **הוכה על ידי בלשים שערכו אותו** באותו יום, באופן משפיל, בגן הילדים של ילדיו, וגם כי הסגור הציבורי שעמו נתנו לו להיפגש, למרות בקשתו לפגוש עורך דין פרטי, נתן לו עצת אחיתופל "להודות", שכן אז ישוחרר. גיא לא זכר מה היה שמו של אותו סגור ציבורי.

34. לא פחות מחמישה אנשי משטרה העידו לשם הוכחת נסיבות גביית הודעתו של גיא פנחס, ומתוך דבריהם שוכנעתי ללא כל ספק כי יש להעדיף את תוכן הדברים שמסר גיא במשטרה, על פני הגרסה בבית המשפט, בהתאם להוראותיו של סעיף 10א לפקודת הראיות.

הבלשים שלומי חטואל, ויסאם קיזל ושלומי בן חמו העידו לגבי נסיבות עיכובו של גיא לחקירה. הדברים גם תועדו ביום העיכוב, 23/11/15, בדוחות השוטרים. מהדברים עולה במפורש כי גיא לא עוכב בגן הילדים, אלא ליד דוכן פלאפל בקריית שמונה. הבלשים הכחישו את הטענה כאילו הכו את גיא בחדר החקירות, והעידו כי לא נכחו כלל בחקירה. שוכנעתי כי לא הופעל כל כוח נגד עד זה. החוקרים מומי מנחם ומאיר חדד העידו לגבי נסיבות גביית ההודעה. אני שוללת את הטענה כי החוקרים רשמו בדיות ודאגו בהפעלת לחץ שגיא פנחס יחתום על הדברים. העדים מסרו שרק הם השניים, ולא הבלשים נכחו בחקירה.

החוקרים והבלשים הותירו רושם אמין ומקצועי, ואין לי ספק שהטענות נגדם במקרה זה מופרכות ומשוללות כל יסוד. לא מצאתי דופי מקצועי בכך שהעד הוזהר בפלילים עקב הרושם שהותיר כעברין המחפה על עבירות אלימות כלפי אישה, שבוצעו בנוכחותו הפעילה כנהג הרכב שבו נסעו הנאשם והמתלוננת, ולאור החשד שגיא עצר את הרכב מיד כשהנאשם ביקש זאת, על מנת להכות את המתלוננת ולמשוך אותה בשיערה מחוץ לרכב.

35. מעבר לאמינותם של אנשי המשטרה, בניגוד לרושם השלילי שהותיר העד גיא פנחס, ניכר גם כי בהודעתו ת/1 יש סימנים מובהקים של שקר - ראשית, כשנשאל בשלב מתקדם של החקירה, לאחר שכבר סיבך את הנאשם באלימות כלפי המתלוננת, אם ראה שהנאשם הטיח את ראשה של המתלוננת בכביש, כפי שהיא טענה - ענה גיא בשלילה.

עולה מכך, שהעד ידע לעמוד על שלו, ולהיטיב עם הנאשם, וכי לא מדובר בבדיה שרשמו החוקרים, שכן אילו היו בודים פרטים כטוב בעיניהם, הרי שהיו כוללים בהודעה הכוזבת שהמציאו את כל פרטי תלונת המתלוננת, לרבות הטענה שהנאשם הטיח ראשה בכביש.

בנוסף - בלטה העובדה כי גיא לא מסר בשום שלב בחקירה, גם לא בתחילתה, בשלב בו טרם אויים לדבריו על ידי השוטרים, את הגרסה לפיה המתלוננת התלוננה עקב יחסו של הנאשם כלפיה סביב עניין ההיריון לכאורה. העד גיא פנחס נשאל על כך:

"לשאלת בית המשפט, בחקירה שלי בהתחלה אני אמרתי שלא היה כלום, ורק אחרי שהזהירו

אותי אז רואים שמומי כתב הכל, אני משיב שבהתחלה נתנו לי לדבר חופשי ואז אמרתי שלא היה כלום, ורק אח"כ לחצו עלי ומומי הכריח אותי לחתום כמו שתיארתי.

לשאלת בית המשפט, למה בחלק הראשון שלא לחצו אותי, למה לא סיפרתי מילה על כך שהיא בכתה וסיפרה שהיא בהיריון אני משיב, שסיפרתי. אחרי שאני מעיין בהודעה ואני רואה שלא נרשם מפי עניין ההיריון, אני אומר שלא רציתי להיכנס לעניין הזה, זה לא עניין שלי. " (עמ' 44 ש' 26)

מתוך הדברים עולה במפורש שגרסתו של גיא בבית המשפט אינה אמינה, ואני מעדיפה את גרסתו המפלילה את הנאשם, שנמסרה במשטרה.

יש לציין כי אני סבורה שגם בגרסה המפלילה גיא לא מסר את כל האמת, וכי ניסה גם אז להמעיט מחומרת המעשים של חברו הנאשם. העד גיא מסר ביוזמתו כי המתלוננת פנתה אליו והציעה לו כסף על מנת שיגרום לנאשם לוותר על חלקו בדירתם המשותפת (עמ' 38 ש' 12). גם בחלק זה בעדותו לא מצאתי לתת כל אמון.

36. גם העדה שרי, שהנה בת זוגו של גיא פנחס, הותירה רושם לפיו לא הייתה נאמנה לאמת. היא מסרה שביום האירוע ישבה בנהריה עם הנאשם המתלוננת וגיא, וכי הלכה לשירותים, ולאחר שחזרה ראתה את המתלוננת בוכה. שרי העידה שלא ראתה מה שקרה טרם הבכי, ובכך סתרה את גרסת המתלוננת ואף את גרסתו של גיא במשטרה, לפיה האלימות התרחשה ברכב, ומחוצה לו בנוכחותם של כל הארבעה. אני סבורה שעיקר מעייניה של עדה זו היה נתון לכך שלא להפליל את בן זוגה גיא בנהיגת רכב, שכן הוא לא מחזיק רישיון נהיגה (עדות גיא עמ' 39 ש' 22), ובנוסף, העדיפה שלא להפליל את הנאשם, אם מפחד ממנו או מהעדפתו על פני המתלוננת. למרות גישה זו, העדה שרי תרמה לגרסת המאשימה בכך שהיא שללה את הטענה שהשמיעו הנאשם וגם גיא, לפיה המתלוננת בקשה בהיותה בנהריה לחזור לנאשם (עמ' 47 ש' 9) וכן אישרה שגיא התקשר למתלוננת לאחר שהלכה וביקש ממנה שלא להתלונן נגד הנאשם.

37. עדויותיהם של גיא ושרי עמדו, איפוא, בסתירה ישירה לטענתו המקורית של הנאשם כי הוא לא היה בנהריה כלל. אני סבורה שלאחר ששמע את עדויותיהם של שני חבריו בבית המשפט, והבין כי טענת האליבי לגבי האירוע בנהריה נשללת מכל וכל, החליט הנאשם, לראשונה, לשנות את טעמו ולהודות בכך שאכן היה בנהריה. ואולם ההסבר שנתן לגרסה הבלתי מהימנה, אשר מסר שוב ושוב בעיקשות, גם במשטרה וגם בבית המשפט הנו כה קלוש, עד אשר מדובר בהתמוטטות של ממש של הגרסה. יובהר כי הנאשם ניסה לנמק בדרכים שונות מדוע לא מסר לאיש, אף לא לסגור שלו, כי היה בנהריה ביום האירוע (עמ' 119), ואולם לא מצאתי בהסבריו כל הגיון או אמינות.

38. מעבר לעניין נהריה האמור, מצאתי את גרסת הנאשם כולה כבלתי אמינה, וככזו הרצופה סימני כזב בוטים. בניגוד למתלוננת, שלגביה ציינתי כי היא נמנעה מהשחרת פני הנאשם ללא הבחנה, מצאתי כי

הנאשם הפריז בצורה בוטה בהשחרת פניה של המתלוננת, וזאת אל מול האדרת עצמו ותיאורו את עצמו באור חיובי. שוב ושוב העיד הנאשם על עצמו שנהג במתלוננת באופן מיטיב, כי מעולם לא הרים עליה יד וכי הרעיף עליה חום ואהבה, ואף פרנס אותה בעבודה קשה.

"רק מותרות נתתי לה, ולא החסרתי ממנה דבר" טען הנאשם (עמ' 107 ש' 32), בניגוד לטענה כי עשק את המתלוננת, סחט אותה והותירה ללא מחצית דירתה.

לגבי המתלוננת, כחלק מהכפשתה, מסר הנאשם כי היא ניהלה קשר "עם ערבים" (כך דבריו עמ' 104 ש' 19), וכי השתמשה בסמים קשים **"היא הייתה משתמשת בקריסטל בהסנפה"** (עמ' 108 ש' 18). שתי טענות אלה עלו לראשונה בעדותו של הנאשם בבית המשפט, לא הושמעו בחקירותיו, ולא הוצגו בפני המתלוננת בחקירתה הנגדית המתישה. לא נתתי בדברים אלה אמון.

39. עניין הסמים, אשר המתלוננת הייתה צורכת לדברי הנאשם, עלה לראשונה במענה לשאלה בחקירה הנגדית, לגבי לקיחת כספים של המתלוננת. הנאשם טען אז שלקח ממנה את כרטיס הכספומט כדי למנוע ממנה צריכת סמים. הנאשם הותיר רושם רע מאד בעדותו, ולא זכה באמוני לגבי הפרטים הקיצוניים שהשמיע. יצוין, בעניין צריכת הסמים, כי גם המתלוננת העידה שהנאשם השתמש בסמים (מסוג חשיש), וכי היה במיוחד עצבני כשלא עישן. דווקא דבריה, בניגוד לדברי הנאשם, נמסרו באופן אמין, והאמנתי לנטען, למרות שהנאשם הכחיש שימוש בסמים "למעט ג'וינט, מזמן".

40. אתיחס לעניין נוסף שעלה בעדות הנאשם - על בסיס מעין פליטת פה לא מכוונת של הנאשם, עלה החשד שהוא לא רק השתלט על חצי מהדירה של המתלוננת בלחץ ואיומים כלפיה, אלא שאף ניסה לנשלה מהחצי האחר, שעה שבפועל גירשה מהדירה לבית אביה, ונותר להתגורר בבית המשותף לבדו. הנאשם, כשהעיד בסופה של עדותו, שהמתלוננת הפלילה אותו לשווא, אמר שההפללה נועדה בין היתר כדי שהמתלוננת תוכל לזכות בבית ב"הליך זריז". הנאשם הלן על כך שלאחר שנעצר, המתלוננת **"פרצה לבית, פרצה את המנעול, וגנבה את הרכוש שהיה על השם שלי"** (עמ' 114 ש' 14)

בהמשך, נשאל הנאשם לגבי חוסר ההיגיון שבדבריו:

"לשאלת בית המשפט למה היא היתה צריכה לפרוץ מנעול של בית שהיה גם ככה שלה, אני משיב שהיו לה מפתחות אבל יש שתי דלתות ולאחת מהן לא היה לה מפתח ואותו היא פרצה. באותו יום שנעצרתי דלת אחת היתה סגורה."

אני סבורה שמהדברים עולה תמונה, לפיה הנאשם מיהר להחליף את המנעול בבית המשותף, כפי שגם המתלוננת מסרה בעדותה (עמ' 35 ש' 21), התנהגות המחזקת את טענת המתלוננת לגבי השליטה והניצול הכלכלי המאפיין את היחסים. לא נתתי אמון בדברי הנאשם כי לבית היו שתי דלתות, ומצאתי כי הוא "פלט" ללא מחשבה הודאה בהחלפת מנעול, המעידה על אופיו והתנהגותו כלפי המתלוננת.

41. לסיכום, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק את המיוחס לנאשם וכי הנאשם לא עורר כל ספק בגרסתו הבלתי אמינה.

אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו המתגבשות מהאירועים שהוכחו.

לגבי האירועים - מצאתי כי הנאשם פצע את המתלוננת באירוע הסכין, גרם לה לחבלה של ממש באירוע כיבוי הסיגריה על צווארה, תקף אותה באופן שגרתי פעמים רבות, בין היתר באירוע בנהריה, באירוע בעכו בו הכניס יד לפיה, ובכל פעם בה ירק עליה, כעניין שבשגרה. הנאשם אף איים על המתלוננת שוב ושוב, ואיים גם על אליו חברתה, תוך קללות והשפלות. הנאשם ביצע גם עבירת היזק לרכוש בכך ששבר את מכשיר הטלפון של המתלוננת.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות כתב האישום.

הרשעה בעבירות וקביעת עובדות מעבר למיוחס בכתב האישום.

42. השתכנעתי כי הנאשם ביצע גם עבירות נוספות באירועים שלא הוזכרו בכתב האישום, ואני מרשיעה אותו, בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי תשמ"ב - 1982, גם **באיומים בחורשה**, וגם בתקיפה וחבלה של ממש באירוע שאליו התייחסתי לעיל שבו גרם למתלוננת "**פנס בעין**".

באשר לנסיבות - שוכנעתי כי הנאשם נהג להשפיל את המתלוננת, לגדף אותה בגסות, במקרים שהוזכרו ובמקרים נוספים, כעניין שבשגרה.

עניין הניצול הכלכלי וההשתלטות על הדירה בדרך של סחיטה ואלימות, לא צוין בכתב האישום, כפי שלא צוינו עניינים נוספים כמו המקרה שהתרחש בשירותים, בו הדיח הנאשם באסלה תמונות של אם המתלוננת המנוחה. עניינים אלה הוזכרו על ידי המתלוננת במשטרה, ולא נכללו באישום מתוך מה שנראה שיקול דעת מוטעה או חוסר תשומת לב של המאשימה.

אני קובעת כי גם עבירות אלה בוצעו על ידי הנאשם.

אתעכב על הוראותיו של סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי:

בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום.

מצאתי כי במקרה זה, שבו הנאשם הכחיש הכחשה גורפת כל אירוע ואירוע אליים שיוחס לו, ללא הבחנה כמעט בין הנסיבות השונות, הרי שניתנה לנאשם הזדמנות להתגונן גם לגבי מקרים, דוגמת "אירוע הפנס בעין" או

"אירוע הדחת התמונות באסלה", אף על פי שמקרים אלה לא יוחסו לו בעובדות כתב האישום.

מעבר לכך - בחקירתו בבית המשפט, הנאשם נשאל לגבי כל אירוע ואירוע, כמו גם לגבי הטענה שסחט מהמתלוננת חלק מהדירה שלה, ענה על השאלות והכחיש את כל שיוחס לו בכתב האישום, ובדברי המתלוננת. הנאשם התגונן איפוא בפועל גם לגבי התנהגויות אשר לא נכללו בכתב האישום, ולפיכך ניתן להרשיעו בעובדות נוספות.

לסיכום - החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, ובנוסף אני קובעת גם כי הנאשם נהג באלימות שגרתית ובאיומים כלפי המתלוננת, כי גרם לה חבלה בעינה, וכי הדיח באסלה את תמונות אמה (היזק במזיד לרכוש על פי סעיף 452 לחוק העונשין).

ניתנה והודעה היום כ"א סיוון תשע"ו, 27/06/2016, במעמד הנוכחים.

רות שפילברג כהן , שופטת